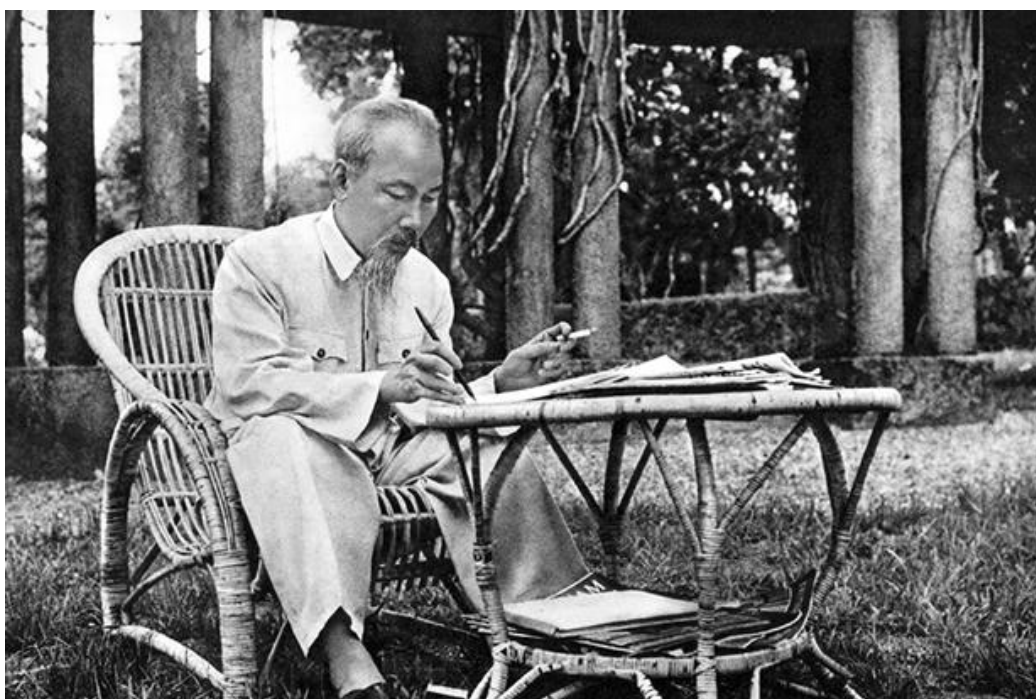

TỔ HỮU, NHÀ THƠ VIẾT HAY NHẤT VỀ BÁC HỒ

Trong đời mỗi nhà thơ Việt Nam ai cũng có ít nhất một lần viết về Bác, ai cũng có những câu thơ hay về Bác. Và có lẽ, Tố Hữu là nhà thơ viết về Bác hay nhất. Ấy là nhờ nhà thơ có những thuận lợi riêng: Là người được gần gũi với Bác Hồ trong những ngày trên chiến khu Việt Bắc và sau này về Hà Nội; ông là người đảm nhận trọng trách công tác tư tưởng của Đảng nên nhiều lần được làm việc trực tiếp với Bác Hồ; điều quan trọng nhất, ông là nhà thơ xuất sắc, lá cờ đầu của nền thơ ca cách mạng Việt Nam.

“Người ngồi đó với cây chì đỏ

Vạch đường đi, từng bước, từng giờ” (Ảnh tư liệu)

Dọc theo hành trình thơ Tố Hữu, ta được tiếp cận những dấu ấn, mốc son lịch sử, mang ý nghĩa của thời đại, mang dấu ấn của con người lãnh tụ Hồ Chí Minh.

Thời kỳ đầu cách mạng thành công, viết về Bác với tư cách lãnh tụ tối cao, thơ Tố Hữu còn chung chung khái quát với những hình tượng lớn: “*Người lính già đã quyết chiến hy sinh*” để nói về tầm vĩ đại của Bác. Âm hưởng ngợi ca mang tính hào khí đậm tô:

“Hồ Chí Minh

Hồi ngọn đuốc thiêng liêng

Trên đầu ta ngọn cờ dân tộc

Trong thế kỷ trong tên người: Ái Quốc

Bạn muôn đời của chủ nghĩa đau thương.”

Càng về sau, được gần và hiểu Bác hơn thì thơ Tố Hữu khắc họa hình ảnh Bác thật đời thường và giản dị, là hiện thân của tâm hồn và trí tuệ dân tộc hôm qua và hôm nay:

“Mỗi khi lòng ta xao xuyến rung rinh

Môi ta thăm kêu Bác: Hồ Chí Minh

Và mỗi trận, mỗi mùa vui thắng lợi

Đôi mắt Bác hiện lên cười phấn khởi...”

Từ bài thơ “Sáng tháng 5”, Tố Hữu đã nhìn Bác từ bên trong, từ chiều sâu tâm tưởng, cho ta thấy Bác vĩ đại không chỉ như một vị lãnh tụ tối cao mà còn bình dị, trầm tĩnh trước những sự việc trọng đại của đất nước cũng như trong đời sống hằng ngày.

“Bàn tay con nắm tay Cha

Bàn tay Bác ấm vào da vào lòng”.

Trong những bài thơ, câu thơ viết về Bác ở chiến khu Việt Bắc bao giờ hình ảnh Bác Hồ cũng được lồng trong khung cảnh tuyệt đẹp của suối, rừng, mây, núi. Nhà thơ Tố Hữu đã khá nhạy cảm và tinh tế bắt được những nét đẹp hài hòa như thế qua ống kính tâm hồn của mình:

“Nhớ ông Cụ mắt sáng ngời

Áo nâu túi vải đẹp tươi lạ thường

Nhớ Người những sáng tinh sương

Ung dung yên ngựa trên đường suối reo

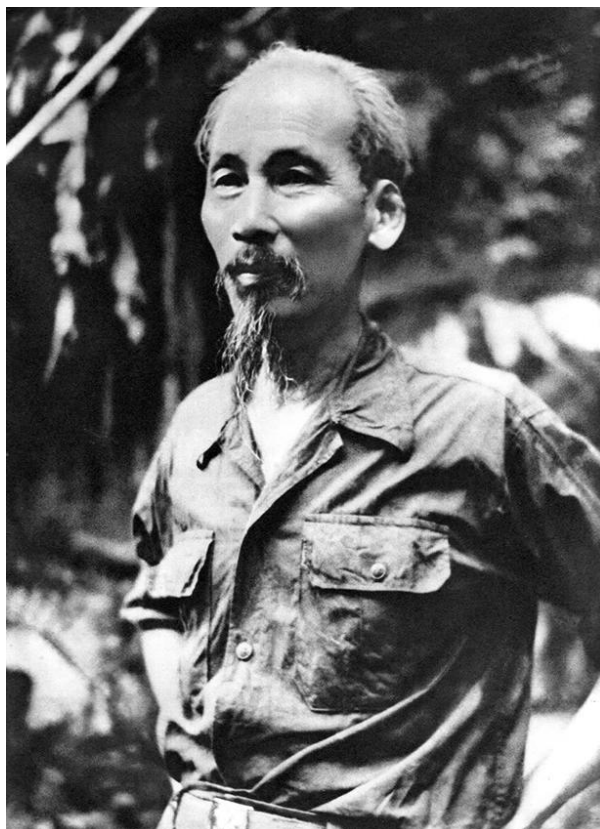
Nhớ chân Người bước lên đèo

Người đi rừng núi trông theo bóng Người ...”

Cảm kích trước vẻ đẹp bình dị của Bác, nhà thơ thốt lên:

*“Cho con được ôm hôn má Bác
Cho con hôn mái đầu tóc bạc.”*

Mái tóc bạc tả thực của giây phút trực cảm ngỡ ngàng, dạt dào thương kính xúc động của nhà thơ.

Trong thơ Tố Hữu đậm đặc những câu thơ tả chân, những chi tiết hiện thực lay thức về cuộc sống bình dị của Người. Ông đã thổi hồn vào từng câu chữ và hiện thực được chấp cánh thăng hoa bay lên lãng mạn.

*“Nhà gác đơn sơ một góc vườn
Gỗ thường mộc mạc chẳng mùi sơn
Giường mây chiếu cói đơn chăn gối
Tủ nhỏ vừa treo mấy áo sờn...”*

Đây giống như ông kính tâm hồn của nhà thơ đã quay lại thật cụ thể nếp sống hằng ngày bình dị của Bác. Và cao hơn đó là thần thức nổi lòng thương nhớ Bác, một con người giản dị:

*“Mấy chữ thôi reo nhớ ngón đàn
Thong dong chiếc gậy gác bên bàn*

Còn đôi dép cũ mòn quai gót

Bác vẫn thường đi giữa thế gian ...”.

Cứ thế, như lời tâm sự chân thành xúc động, chúng ta được cùng nhà thơ nâng niu từng hiện vật đời sống thường ngày của Bác.

Trường ca “*Theo chân Bác*” được Tố Hữu viết năm 1970 tựa như cuốn nhật ký về cuộc đời Bác lưu lại trong đó những gì đơn sơ nhất thân thương nhất từng gắn bó với Bác thời ấu thơ:

“Tôi trở về quê Bác làng sen

Oi hoa sen đẹp của bùn đen

Làng quen như thể quê chung vậ

Mấy dãy ao chua mảnh đất phèn...

Thăm lại vườn xưa mái cỏ tranh

Thương hàng râm bụt luống rau xanh

Ba gian nhà trống nôm đưa vông

Một chiếc giường tre chiếu mong manh.”

Hình tượng Bác Hồ trong thơ Tố Hữu luôn hiện lên với một tượng đài trong lòng dân

“Mong manh áo vải hồn muôn trượng

Hơn tượng đồng phơi những lối mòn”.

(Nguồn: baohatinh.vn)